

A close-up photograph of the fore-edge of a book. The image shows the thickness of the pages, which appear aged and slightly discolored. The binding material, likely leather or a similar dark material, is visible along the spine edge on the left. The pages are stacked closely together, with some showing signs of wear and discoloration.

—Ով եմ... հիմա պիտի բռնմ քեզի
—Միտուր շատ բարձր անձնատրու-
թիւն մըն է և կը պատկանի զիջելի ծայր
աղեղական շաղկեցիկ ընտանիքի մը, ին-
քս որդիներու առ իմ հարուստ է, բը-
ր ընտանիքը ամէն բան պիտի ընէ զայ-
նիկողութեան առաջըը առեկող համար,
ես անձնապէս լաւ գիտեմ որ իր եղբորոր-
դիքի Ամէտէն ա՛յն Օրթորթի-Սէլանէի կոյսը
մտերիմ բարկամէն է օտարականութեան վե-
րատեսչին։ Գննութիւն մը բանալ պիտի
ձեռնացնէր ևա Պէլէթի մահուան ժայռ հնո
հին ոճաբարձր պիտի քիտնուէր ցուցնէր,
և ամէն բան պիտի շննայ։ Ոչ ոք չէր
անհաշիւտ պիտի ընէ։

—Տես, հիմա կատարելապէս համոզ-
ուցից ըսածիդ։ Միայն թէ ապահով ես
որ քործերը այդ կերպով տեղի պիտի ու-
նենան։

—Կատարելապէս...
—Լաւ, ըսածիդ պէս պիտի կատար-
ուի։

Եւ ահա այս պատճառաւ էր որ կէս
գիշերուան մօտ Քոթօքտիլ կու գար ընդ-
մէջէն Պ. ա՛Յթորթիլի դաստրանական և
ուրիշ գրտածքները։

Քոթօքտիլ շատ վատահիշի կերպարանք
մը չէր իր հակադի ուսերով, ահաբախե-
նա ըմբոստը, զազանի աչքերով և ահաբի-
կուսիովը։

—Ո՛վ էք, և ի՞նչ կ'ուզէք հարցուն
ևա Պէլէթի սարսափէն դողալով։

—Ով եմ... հիմա պիտի բռնմ քեզի
թէ ո՛վ եմ, անհիշած պատառ, վճուկ, լա-
տուկ... Էնտանիքի պատուաւոր հայր
մըն եմ՝ որուն աղէկը ձմարէ հանելով
անպատկանցիկ և որ ու՛թը օրէ յի վեր
կորուստ է ո՛վ գիտէ ուր։

—Սխալ է։
—Սխալ մի՛... Դժբաղդաբար շատ
շնամբու է ըստեան... Ինչպէս կը հա-
մարձակիս ստեղծ, անպիտան, խնայող,
ստախօս պատառ։ Բա՛նջ, յայնմ, ինչպէս
կը համարեցիր տեղեւ մահուանդ երբ
զիջել կը բռնեմ զիդուսեցեանց մէջ, գի-
շերուան այս ժամուռն։

—Զնդոտութիւններ... ո՛րք են զայնով
սա ըսած զիդոտութիւնները... Պարտիք
գիտախորտ անձնատրութիւն մըն է որ անձ-
նութեամբ դաս կուտայ այս խեղճ պղծ-
տիկներուն։

—Կ'է, ա'է, ա'է... դաս մի... ան-
պիտան պատառ. գիտեմ թէ այս իմ ըն-
տանքը ի՛նչ կը սորվեցնէ հոս, և որ ըզ-
դամ էք ո՛րք ա՛յն բանդէտ պիտի ըլլան
իմմ զատկաբարկուսութիւն ընդդէմը այս
աղէկները։

—Կիպա, պիտի, լօր, ապագրով,
ֆա, ֆա, ֆա, կիպ, ըսաւ իւր միջո-
ցին Պ. ա՛Յթորթիլ խտակցութեան մէջ
մահակցութիւն մը ունեցած ըլլալու հա-
մար։

Ժօյի Կէօ չէր առաջ նետուելով ըսաւ .

—Առ յայնիմ քու բաժինը, անպիտան
անասուն, խաթմը արարած։

Ու կուտիքի միակ ու զորաւոր հարուս-
տով ուր ունեցող մարդուն մէջ աջըը,
գիշեր ստակցուցող և գիտին տապալեցի։
Յետոյ ըսին մը հաստ ալ կին զարնե-
լով դարձաւ Լա Պէլէթի, և մաշեղէնի
բաշեղով սկսաւ կուտիքի անպիտան հար-
ուածները լինցնել անոր կուրծքին։

—Օգ... չու... Թիւն... կը գորտա
խեղճը։

—Կը համարեցիր օգնութեան կոչե-
լու, հա՛, կ'ուր, կը համարեցիք ոս-
տիկանները կաշեղու, հա՛ն։

Եւ հակառակ անոր աղաղակներուն,
սկսաւ սնկնակին մէջ ըստընել զայն։

—Շնորհ, շնորհ, կ'աղաղակէին պղզ-
տիկները սարսափած. մի՛ սպաննէք
զայն։

Բայց Քոթօքտիլ ակամբ չկատեց անոց
և կուտիքի վարպետ հարուստով ըմ ըս-
պանեց ևա Պէլէթը։

Յետոյ, Ժօյի Կէօն ինչու որդուած
ճրագրին համեմատ, սանդուղէն վար
լինելով, զիցա գտաւ Պ. ա՛Յթորթիլի
սպասարանները և ըսաւ անոց։

—Պշտիկներու կրնաք վեր ելլել և ձեր
կապիկը կ'ըցնէի տանի։

Կատապարտ, Քոթօքտիլի կապեանելի
կերպարները տեսնելով արհամարհոտ
նայուածք մը միայն նետել անոր վրայ, և

և մէկ կողմ ըրուակեցաւ առանց ձայն հա-
նելու։

Գաղով սենեկապանին՝

—Գործիդ չըրթա՛ս, պոռաց Քոթօք-
տիլի, ապահովաբար զայն գիշնով կարծե-
լով։

—Զեղի կ'ըսեմ որ, կրկնեց Քոթօքտիլ,
կրնաք վեր ելլել և ձեր տէրը անել տա-
նել։

—Ինչո՞ւ։

—Որովհետեւ խեղճ անիծեցի։

—Ի՛նչ։

—Այո՛, անպիտանին խեղճ անիծեցի,
ինչպէս նաեւ իր մեղապարհին ալ։

Սպասաւորն ու կատապանը սարսա-
փահար իրարու երես յայի սկսաւ։

—Ահ՛ չարունակեց Քոթօքտիլի աղեղու-
սին ու հարուստ ըլլալով միթէ իրաւունք
կուտով որ ստոր անոր պատիւը արատեսէ
Առգամ մըն ալ կ'ըսեմ ձեզի թէ ձեր տիրով
խեղճ անիծեցի. հօգին չիջեցէ՛ աչք տեղի
թան։ Ձեմ կարծիք որ լոյսաւորակ Ֆրանս-
այիլ մէջ յոյն իսկ միակ իրեղեւալ
մը ուզէ դատաւարտել ինձի պէս հայր
մը՝ որ իր զաւկին պատիւը միայն պաշտ-
պանած է։

Ու Քոթօքտիլ սկսաւ հետաքնն առանց
անպարտքին, մինչեւեւ սպասաւորն ու
կատապանը կարելի եղած արագութեամբ
սանդուղէներէն վեր պայցան ու մտան
սկսել անեակը՝ ուր Լա Պէլէթի գիտակ

տարաբաժնած էր և որք Պ. ա՛Յթորթիլ
տարազած իրական էր սարսափահար պղզ-
տիկ աղէկներուն մէջտեղ։

Ժօյի Կէօ չէր սխալած։

Պ. ա՛Յթորթիլի բարեկամներն ու
ընտանիքը հաղադ կտոր եղան զայնթան
զիջութիւն խեղճուող համար։

Ոստիկանապետին զացին, ընդհանուր
դատախաղութիւնը ձեռք անցուցին, գլը-
խաւոր Թերթիեր լռեցուցին որդիս զի
խեղճին շուրջը արմուկ չհանուի։

Այսպիսով, գործը թաղուեցաւ։ Մի-
այն ժամը չէր շրջեր թէ Լա Պէլէթի սպան-
նուած է անպատուած հօր մը կողմէ,
և թէ մարդասպանը անկարելի եղած է
գտնել։

Լա Պէլէթի ըմ գտնուող աղէկներէն
մէկը ձեռք տուաւ Քոթօքտիլը զոր կը
ձանդնայ։

Ոստիկանութիւնը հրամայեց Մանտրի-
նէի ձեղապանին որ անմիջապէս մեկնի
Բարդէն, առանց յոյն իսկ հարցնելու թէ
նրեք ի՛նչ պատճառի համար այդ սպա-
նութիւնը քործած է։ Այնչոյն ձեռա-
ցուց թէ կը հաստոր որ Լա Պէլէթի ան-
պատուութեան մշած ըլլալ անոր աղէկը

(Շարունակիլի)